

Recensie: The Lion King ★★★★****

Lyceum Theatre Londen
zondag 6 januari 2019

foto © Brinkhoff and Mogenburg

Recensie:

Dit jaar kan je niet naast The Lion King kijken. Deze zomer brengt Disney immers de live action-adaptatie naar het grote scherm terwijl Dumbo en Aladdin het pad ervoor moeten effenen. De musical in Londen viert zijn twintigste verjaardag op 19 oktober 2019. Het zal dan exact twintig jaar geleden zijn dat de voorstelling voor het eerst speelde in het Lyceum Theatre. De basis, de muziek van Tim Rice en Elton John, die voor de tekenfilm werkten, is dan ook erg sterk naast het verhaal over democratie vs. dictatuur, over moedig zijn wanneer het echt moet en het gevaar niet opzoeken. Hans Zimmer, Julie Taymor, Jay Rifkin, Mark Mancina en Lebo M zorgden voor extra muziek en teksten. Het geheel heeft bij momenten meer weg van een dans/balletvoorstelling â€“ Zazu (Gary Jordan) knipoogt daar ook even naar door het deuntje van Het Zwanenmeer te fluiten. Dat maakt het best wel lastig om op zondagmiddag tussen een storend popcorn etend publiek te zitten wat de kleine maar bloedmooie scènes soms ondergraaft. Op Scar (Mark McGee) en Shenzi (Dominique Planter) na zagen we overigens de first cast aan het werk. Eerlijk? Die understudies waren verdomd goed en zaten duidelijk erg goed in hun rol. Zo bracht McGee een heerlijke versie van 'Be prepared' die voldoende soft was om de allerjongsten geen nachtmerries te bezorgen.

Openen doet The Lion King in de zaal wanneer de verschillende dieren opkomen. Dan al kom je ogen tekort. Bijna twee jaar geleden zagen we de Nederlandse versie in Scheveningen. Wat ons toen kennelijk ontgaan was, waren de twee giraffen, twee acrobaten die schuin op stelten staan en met hun handen ook stokken vasthouden die de voorste poten voorstellen. Erg knap gedaan is dat. Openen doet Rafiki (Gugwana Dlamini) die in 2017 de rol in het Nederlands probeerde te zingen maar nu verkast is naar Londen. Nu zingt ze in het Engels wat haar veel beter afgaat en toont ze ook dat ze de Khoisantaal beheerst wanneer ze klikt terwijl ze praat of zingt. Haar 'Circle of Life' waarin een stukje Nants' Ingonyama steekt, weet ons dus van de allereerste seconde te overtuigen. Terwijl de opener in de Nederlandse versie bijna twee jaar geleden zo goed als verloren ging door de gebrekkige verstaanbaarheidâ€“! Wat opvalt aan deze musical is de eclectische score die niet alleen klassieke Afrikaanse geluiden laat horen (inclusief Afrikaanse percussie links en rechts in de loge) en meerstemmige zang dat de basis vormt van deze voorstelling, maar ook rock ('Chow down'), een vleugje tango, salsa, dance en de klassieke ballad ('Can you feel the love tonight' door Janique Charles als Nala en Nick Afoa als Simba). Heel wat taalhumor (meer dan we ons herinneren uit de Nederlandse versie) en zelfs donkere humor kent The Lion King overigens. Niet zelden nemen Zazu, Timon (Ben Heathcote) en Scar die voor hun rekening. Daarnaast is er ook een mooi filosofisch moment op kinderniveau over de dood, net als in de animatiefilm, wanneer Timon denkt dat de sterren vuurvliegjes zijn, Pumbaa (Keith Bookman) stelt dat het gasballen zijn (wat een heerlijk 'Alles draait bij jou om gas' oplevert als repliek door Timon) terwijl Simba door zijn twee vriendjes uitgelachen wordt wanneer ie meent te weten dat het overleden koningen zijn die naar hen kijken.

Dé song van de voorstelling is met stip het erg mooie meerstemmige 'They live in you' waarbij Shaun Escoffery de lead zingt als Mufasa wat Rafiki, Simba en het ensemble hernemen in 'He lives in you' in het tweede bedrijf. Het lied kent niet alleen een knappe opbouw maar gaat ook licht crescendo. De door Scar gevangen Zazu

tekent voor de muzikale knipoog wanneer ie van Scar iets opgewekters moet zingen. Gary Jordan mag dan even een lijtje 'Let it go' uit Frozen zingen. Andere fragmenten die The Lion King integreert zijn 'The lion sleeps tonight' van Solomon Linda, Luigi Creatore, George David Weiss en Hugo Peretti en 'Riverdance' van Bill Whelan. Â Â

In de scenografie gaat Richard Hudson voor contrast tussen esthetische soberheid (zoals de zonsopkomst, het schaduwspel waarbij Scar een muis vangt, of de manier waarop de stampede in beeld gebracht wordt die uiteindelijk de dood van Mufasa zal inluiden) en kleurrijke overdaad ('Hakuna matata' en 'I just can't wait to be king') dat spek voor de bek is voor de allerjongsten.

Valt er dan niks negatiefs te zeggen over The Lion King? Toch wel, sommige scènes (zoals die met het water, voorgesteld door een lichtblauw doek waarin Timon terecht komt) voelen erg overbodig aan. En we voelden net als in Scheveningen geen magie tussen de kinderen die de jonge Nala (in Londen: Avive Savannah Williams) en Simba (in Londen: Kai Plummer-Walrond) speelden en zongen tijdens 'I just can't wait to be king' wat " hoewel die scène omwille van zijn schattigheid weliswaar op applaus kan rekenen " ons eerder doet vermoeden dat de productie hier iets te gemakkelijk wil scoren door op het sentiment van (groot)ouders en kinderen te werken. Het ligt hier veel te dik op naar ons gevoel waardoor wij ons onthouden van applaus na die song. Maar dat zijn dan ook de enige minpuntjes van een verder erg verzorgde show die nog lang niet uitgezongen is op de West End, Broadway en alle andere plekken wereldwijd waar deze voorstelling te zien is, al dan niet in een tour-formule.

< Bert Hertogs >